

— Stan, ge gelijkt wel een oud babbelwif. Ge laat u al zulke klap wijs maken en dat voor een vent als gij! Ja, ik heb ruzie gemaakt met de vrijer van dat meisje, maar niet omdat ik jaloers ben over zijn lief. Hij heeft kwaad van me gesproken en, ge weet, dat duld ik niet!

— Nu, maak ruzie en vecht zoveel ge wilt. Dat zijn mijn zaken niet. Maar houd ons niet voor de zot, ge weet, dat duld ik niet! Ieder heeft zijn zwakke kant, ik heb de mijne, gij de uwe.

Stan verzorgde zijn vuur. De roverhoofdman zweeg ook.

Enige tijd verliep.

— Ginds komt uw wif, zei De Lichte en waarlijk, ik geloof dat ze een gezet heeft.

De Zigeuner keek verstoord op. Inderdaad, een man vergezeld zijn vrouw.

— Wie is dat? mompelde hij. Ge moet niet lachen, zei hij kwaad tot De Lichte, om wiens lippen een spottende trek speelde. Moest mijn wif mij bedriegen, vervolgde hij, ik doodde haar! Ze weet dat en daarom zal ze zich wel wachten ook maar de schijn aan te nemen mij te misleiden.

Het drietal naderde, want Fira ook was bij haar moeder.

— Wie zijt ge? vroeg Stan aan de vreemdeling. Ge lijkt wel een soldaat.

— Ik diende bij de baron Jehan de Creil, antwoordde de man, die niemand anders was dan Dick.

— Ah, bij die oude vos! En heeft hij u aan de deur gezet?

— Hij liep in 't bos en, toen ik om melk ging naar de boer, ontmoette ik hem, zei de vrouw. Hij vroeg me de weg naar Aalst. Gij kunt dat beter aanduiden dan ik, daarom bracht ik hem mee.

— Wat moet ge te Aalst doen? vroeg Jan De Lichte.

— Werk zoeken. Ik bezit geen duit meer en ik moet toch eten.

— Wilt ge in mijn dienst komen? hernam de hoofdman. Ik ben Jan De Lichte.

Dick verbleekte.

— Ge moet niet bang zijn, ging de jongeling voort. Al heb ik uw meester wat kwade poetsen gespeeld, daarom zal ik zijn dienaren niet verslinden. Integendeel, ik wil u helpen.

— Maar dan moet ik rover worden? zei Dick aarzelend.

— Ja, u de kost geven om met de rug in het gras naar de zon te liggen kijken, 's zomers, en in het hoekje van de haard te zitten, 's winters, dat ben ik natuurlijk niet van plan. Nu, ge moet uw goesting doen. Ik wil u niet dwingen.

— Maar waarom zijt ge buiten het kasteel gevlogen? vroeg Stan. Ge werktet zeker te hard.

— Ik ben weggelopen. En nu vertelde Dick wat er gebeurd was.

De Zigeuner en Jan De Lichte zagen elkander glimlachend aan.

— En ge wilt nu naar Aalst? hernam de laatste.

— Ja, om werk te zoeken.

— En u te laten opknopen.
— Opknopen?
— Wel, natuurlijk.
— Ik heb toch geen kwaad gedaan?
— Denkt ge dat de beul daar naar vraagt? Hoe meer koppen die door de strop steekt, hoe liever!

— Maar waarom zou men juist mij ophangen?
— Ge hebt toch niet veel verstand, om zo iets te vragen. De baron is bestolen; gij zijt er van door getrokken. Dus, men zal u voor de dief aanzien. En een man als de Creil bestelen, dat straft men met de galg. Waarlijk, zo ik in uw plaats ware, ik bleef hier.

— En wat moet ik dan zoal verrichten?
— Alles wat ik gebied. Ik eis strikte gehoorzaamheid. Maar daar ik al bemerk, dat ge niet van de slimsten zijt, zult ge niet de gevaarlijkste of moeilijkste posten krijgen. Als loon geef ik u de kost, drank, kleren en ook geld. Slaat ge toe? En de roverhoofdman strekte zijn hand uit.

— Top! zei Dick beslist. Ik ben nog te jong, om te sterven. En bij u zullen ze me niet zoeken!

— Wees gerust, en al zochten ze u, ze zouden u nog niet vinden. Wij zijn veel te slim om het gerecht in de armen te lopen.

— Kunt ge hem enige dagen gebruiken? vroeg De Lichte aan Stan in het Bargoens, zodat Dick hem niet verstaan kon.

— Ja, hij moet maar gaan leuren voor me.
— Opperbest, want ik wil hem niet bij de mannen brengen voor alles in orde is. Kom, Fira, ik moet u nog eens spreken.

De jongeling en de deerne trokken weg. Dick zette zich op een ruwe bank, steunde het hoofd met de handen en gaf zich over aan allerlei gepeinen.

**

De avond was gevallen. Livina, de waardin, had haar lamp ontstoken en zat te babbelen met haar dochter en enige klanten.

— Nu zal er een goede tijd aanbreken, zei Livina. We hebben een hoofdman, die wat durft. Hij heeft het stelen van zijn ouders geleerd.

— Dat is nog geen bewijs dat hij een goede kapitein zal zijn, antwoordde een der boeven. Mijn vader deed ook voor niemand onder. Het Gerecht te Aalst kent de naam Gerard Schaepdrijver wel. Mijn oude werd op het schavot aan een staak gebonden en met scherpe roeden gegeseld, daarna op de rug gebrandmerkt en eindelijk voor 12 jaren uit het land gebannen, wat hem niet belette reeds spoediger terug te komen.

— Wel, Schaepdrijver, dan kwam uw vader goed bij mijn moeder, zei nu een afstotelijke vrouw. Ik ben de dochter van Catharina d'Estier. Mijn moeder kwam uit het Luxemburgse, waaruit ze

Kom, Fira, ik moet u nog eens spreken (Blz. 50)

gebannen werd voor diefstal. Ze herbegon aan een andere kant. Ik was er bij, toen zij daar gevangen genomen, drie maal rond de markt geleid met een koord om de hals, met scherpe roeden gegeseld en eindelijk gebrandmerkt werd. Later voelde ze nog eens het gloeiend ijzer. Dan trok ze naar deze streek. Ik moest met haar gaan stelen. Te Aalst werd ze gevangen genomen en opgehangen. Dat is nog maar een jaar of acht geleden.

— Ja, ja, spotte de waardin, ik hoor het al, ge zijt van schone familie.

— Zoals gij ook wel zeker, sprak Schaepdrijver.

— Nu, om eerlijk te spreken, mijn vader was een boef, maar op mijn moeder viel er niets te zeggen. Ze is van verdriet gestorven, omdat ik vaders en niet haar voorbeeld volgde.

— Ge hadt gelijk, riep Estier, waarom zo'n moeite doen om aan de kost te komen, als 't zo gemakkelijk gaat op een andere manier?

— Maar welke gewoonlijk naar de galg leidt, zei Mie.

Het woord «galg» deed het gesprek voor een wijl staken. De booswichten dachten er wel eens aan, dat vreselijke straf hen treffen kon.

— Bah, zo vervolgde een ander, die met de naam van Gerard aangeduid werd, bah, als de bende goed ingericht is, zullen we het lang kunnen trekken. Daarom ben ik blij, dat Jan De Lichte kapitein is geworden. Hij is een felle kerel.

— En die u werk zal verschaffen, veel werk en geld, voegde Mie er met vuur bij.

— We zullen dat afwachten, hernam Schaepdrijver. Maar Mie zegt dat natuurlijk, omdat ze op de hoofdman verliefd is.

— Maar door hem bedrogen wordt! riep Estier.

— Bedrogen! tierde Livina; ik zeg, dat ge liegt.

— Ge liegt en ge lastert! kreet Mie.

— De liefde is blind! vervolgde Estier. Maar wat doet hij zo dikwijls bij Stan de Egyptenaar, onder Strijpen? Gaat hij daar voor de oude grampot, wat Stan toch is, voor zijn oud wijf of voor de schone Fira?

— Kwaadsprekerij! anders niet, schreeuwde de waardin.

— Het kan zijn, maar ik heb nog niet alles verteld. Waarom zocht hij ruzie op de jaarmarkt van St. Lievens-Houthem tegen een boerenzoon, met wiens lief hij wilde drinken? En toen de vrijer zich bleef verzetten, kreeg hij een ferme vuistslag. Zijn kameraad, die hem wilde helpen, werd met een mes gestoken. Ik zeg, dat Jan De Lichte in de liefde een rare gast is.

Mie zag onthutst.

Livina echter, die van geen kwaad horen wilde, zei, kalmer geworden:

— Estier, hebt ge dat gezien?

— Neen, maar...

— Dan moogt ge het ook niet vertellen. Er zijn veel gasten, die onze kapitein niet kunnen verdragen en hem daarom belasteren.

— Och, dat is niet belasteren, zei Schaepdrijver. Hij is jong, en, bij mijn ziel, dan haalt men al eens wat rare poetsen uit. Ik was ook zo in mijn tijd.

— Maar mij zal hij niet bedriegen! riep Mie woedend. De ja-loersheid overmeesterde haar. Ik wil geen mededingsters hebben. Hij zal me niet voor de aap houden!

— Stel u toch zo zot niet aan! sprak haar moeder. Spreek er straks met uw vriend over. Ge weet hoe hij François behandelde. François wist ook allerlei verhalen te doen, maar hij heeft voor altijd de lust verleerd, Jan De Lichte in de weg te lopen.

— Nu, nu, zei Estier flemend, want ze werd bevreesd, ik weet het maar van horen zeggen en, het is waar, de mensen klappen zonder hun gezegden te kunnen bewijzen.

De deur werd geopend en twee mannen traden binnen.

— Ha, riep Livina, Jan de Poeldenier en Lange Gabriël! Zet u.

— Is de kapitein nog niet hier?

— Neen, maar we verwachten hem.

— Ik ben nieuwsgierig, hoe hij zich uit de slag getrokken heeft bij baron de Creil, zei de Poeldenier. Zie, als hij alleen de geldkas van de oude vos kan roven, dan heb ik alle eerbied voor hem.

— Zo hij maar niet te veel beloofd heeft, sprak Gabriël.

— Dat doet Jan De Lichte nooit! verzekerde de waardin. Ik ken hem te goed daarvoor.

Weer kwamen nieuwe bezoekers, welke door het wif achter de schenkbank verwelkomd werden.

— Knoopmaker!

— Rosse Sis.

— Schipper.

— Reepmaker.

— Pol.

— Snelloper.

Zo klonk het telkens...

De een zette zich langs hier, de ander al daar en allen verbeidden in spanning de komst van hun hoofdman.

— Het was een te stout stuk, zei de Schipper. Er zijn daar wel tien knechten.

— De Lichte is er tien te slim, viel Livina in.

— Heeft iemand hem al gezien vandaag? vroeg Pol. En op het ontkennend antwoord, vervolgde hij:

— Als hij dan maar niet in een der kelders zit.

Deze laatste woorden werden gehoord door IJzeren Simon, welke juist in het deurgat verscheen.

— Spreekt ge over onze kapitein? vroeg hij.

— Ja! klenk het driftig. Weet ge nieuws?

— Hij zit niet in de kelder van de baron, doch zal binnen een half uur hier zijn met zijn beurs goud.

— Is het gelukt? vroeg men van alle zijden.

— Opperbest. Ik heb hem een kwartier geleden gesproken. Ge moogt hem seffens verwachten.

— Ziet ge wel? riep de waardin op zegevierende toon, als had zij zelf het stuk volbracht. Ziet ge wel, dat hij niet te veel belooft! Mannen, we zullen drinken van avond.

— Bravo voor de kapitein! tierde Knoopmaker en ieder stemde er mee in.

Alleen Mie liet haar lip hangen.

— Allo, jaloerse Triene! vezelde haar moeder. Geloof toch dat wijf niet. Zeg het aan Jan, hij zal haar straffen.

— Moeder, ik twijfel.

— Ge zult hem nog kwaad maken met al uw achterdocht.

— Ha, Brandijzer is daar! klonk het, toen deze boef in de herberg verscheen.

— Weet ge het al van de baas? vroeg Pol.

— Wat?

— Ja, het is een felle vent. Eerst haalt hij mij uit de diepste kelder van dat vervloekt kasteel en nu rooft hij, gans alleen, de geldkas van die oude vogelverschrikker. Daarvoor moet men durven.

— Ah, onze graaf!

Met deze zonderlinge naam verwelkomde men een jongeling, die met schuwe blik in de kroeg kwam.

Blijkbaar gevoelde hij zich hier niet volkomen thuis. Zijn geaaltstrekken mochten schoon, edel zelfs genoemd worden.

En daar hij ook in taal, in manieren, ja, in zijn ganse houding iets wellevends, iets fijns bezat, had men hem de bijnaam van «graaf» geschonken.

Men zag hem aan voor een zoon van een Egyptenaar, ofschoon velen hieraan twijfelden, omdat hij veel meer van een Vlaming dan van een Bohemer had.

Men noemde hem laf, omdat hij nimmer boevenstreken uithaalde, doch als een eerlijk leurder door de streek trok.

Niet dat hij anderen berispte voor hun stelen en roven, zover was zijn eerlijkhedengevoel niet ontwikkeld.

Maar als hij weigerde zelf voor inbreker of baanstroper te dienen, scheen hij te gehoorzamen aan een geheimzinnige stem.

De graaf, zo zullen we hem ook noemen, tot we meer van hem horen, zette zich in een hoek en luisterde maar half naar het gesprek rondom hem.

Een algemeen gelach steeg op bij het binnentreden van een zonderling manneke. Hij was klein maar bezat een wonder groot hoofd. Zijn rug droeg zulk een uitwas, dat men bochel of bult noemt.

— Jan de Zot! zo werd hij begroet.

— Goën avond, vrienden, als ge de zot ziet, ziet ge ook zijn kas en zijn groot hoofd. Maar zulk een kop bevat meer verstand dan al de uwe samen. Livina, mijn hartediefke, schenk mij een borrel. Ik ben moe van 't gaan.

— Zet u! riep Brandijzer, maar wacht, ik zal de bank wat van de muur schuiven, anders zit uw geldkoffer u in de weg. Het is maar goed, dat ge niet groot zijt, want met uw bult zouden uw benen al te veel moeten dragen.

— Ge hebt gelijk, antwoordde de Zot, en vooral, omdat lange mensen gewoonlijk zulke stelten hebben als gij. Ah, Livina, mijn schatje, het is wel, dat ge me uw lekkere drank brengt. Maar uw glaasjes zijn zo klein.

— Ge zoudt ze zeker zo groot willen als uw bochel?

— Ja, dan ware ik uw beste klant, want het is toch maar zo, gelijk ik vandaag tot een herbergier van Balegem zei.

— En wat was dat?

— Wel, ik vroeg hem, of hij meer drank wilde verkopen. Hij zei natuurlijk van ja en vroeg of ik daarvoor een goed middel kende. Een onfeilbaar middel, antwoordde ik. Ge moet grotere glazen nemen en ze vol schenken. Hij keek lelijk op zijn neus en schold ook weer op mijn bochel. Ja, zei ik dan, bultenaars zijn niet van de domsten en hun raad is goud waard. Toen moest ik maken dat ik weg kwam en ik trok er zelfs zo rap van door, dat ik vergat te betalen. Maar of de man me riep, ik keerde natuurlijk niet meer terug.

— Ja, dat gebeurt wel meer, dat ge uw schuld vergeet, zei de waardin. Er staan hier al veel streepkes op mijn balk.

— Laat ze maar met vree, mijn duifke, die streepkes eten geen brood.

Het gezelschap maakte zich vrolijk.

Nu en dan kwamen er nog mannen binnen, de een al havelozer gekleed dan de ander.

Het gewichtige nieuws werd aan hen allen medegedeeld en druk besproken.

— Het wordt tijd, dat we eens wat gaan verdienen, zei de Zot. Mijn rug plakt soms aan mijn buik van de honger.

— Uw bult is toch altijd even vet, riep Rosse Sis.

— Tiens, spotte de bochelaar, Rosse Sis leeft nog. Het is jammer, dat zijn vader hem vroeger altijd strafte, met hem op zijn kop te zetten, met zijn benen omhoog. Daardoor is zijn bloed in zijn haren gelopen en eindelijk bleef het er in zitten. Nu durft geen enkel meiske hem nog te kussen, want ieder vreest dat haar kapsel in brand zal geraken.

De schelmen schoten in een luide lach, maar Sis maakte zich kwaad.

— Ja, vervolgde de Zot, en rosse mensen worden seffens boos; bultenaars daarentegen zijn steeds vrolijk.

— Gaat ge haast zwijgen! schreeuwde Sis, of moet ik u eerst een goede rammeling geven?

— Kom maar af, zei Jan de Zot en hij keerde zich met zijn rug naar het gezelschap. Ik duw u met mijn bult tegen de muur tot gruzelementen.

Nu moest Sis ook lachen.

Op dit ogenblik trad de lang verwachte binnen.

Een algemeen gejuich begroette hem.

— Goede avond, kameraden! sprak hij vriendelijk, mijn eerste proefstuk is volbracht. Hij haalde van onder zijn mantel een beurs. Hier zijn de geelvinkjes! riep hij lachend.

— Bravo, bravo! bulderden de boeven, in wier ogen de begerlijkheid blonk.

— In plaats van schoon weer te spelen met dit geld, vervolgde de kapitein, zullen we alles eerlijk delen.

Ieder sprong op.

— Maar wat geduld! We moeten onze zaken eerst goed bespreken. Er zijn er in ons midden, die de eed niet afgelegd hebben of—schoon ik u nog een proefstuk schuldig ben, geloof ik toch te mogen zeggen, dat ik reeds toonde het kapiteinschap waardig te zijn.

— Ja, ja, ja! schreeuwde men.

— Het tweede stuk zal volgen. Eerst wil ik deze buit verdelen. Maar vooraf eis ik de eed van hen, die me nog geen trouw gezworen hebben. En hij noemde de namen op van hen, welke in dit geval verkeerden.

De mannen beloofden alles wat Jan De Lichte vroeg.

Toen de beurt aan Estier kwam, sprong Mie naar voren, roepende:

— Zij niet!

Het wijf keek verschrikt de deerne aan.

Ook de kapitein zag verwonderd op.

— Neen, zij niet! hernam de dochter der waardin op besliste toon.

— En waarom niet, Mie? vroeg de hoofdman.

— Ze heeft kwaad van u gesproken en kwaadspreeksters kunt ge in de bende niet vertrouwen.

Het oog van de kapitein fonkelde.

— Wat heeft ze gezegd? vroeg hij dreigend.

— Dat zal ik u tussen vier ogen vertellen. Ge kunt dan zelf oordelen. Maar nu mag ze de eed niet afleggen!

— Ik zal dan wachten tot straks, hernam De Lichte. Vrouw Estier, ga naar uw plaats, en let op! En nu, mannen, iets anders. Luister wat mijn tweede stuk zal zijn.

— Vertel ons eerst, hoe ge de baron bestolen hebt, vroeg de Schipper.

— Ook goed. Luister.

Nu gaf hij een verslag van zijn nachtelijke daden.

Zijn verhaal werd dikwijls onderbroken door uitroepingen van verwondering en gelach.

Ieder stond verbaasd over zulk een slimheid en stoutmoedigheid.

— We zullen een goede kapitein hebben! riep Brandijzer.

— Een bovenste! beweerde IJzeren Simon.

— Een andere dan de vroegere, die ons voor de aap hield, voegde Sis er bij.

— Alhoewel ik zeer aan mijn bochel houd, durf ik hem verdedden tegen een druppel, dat we binnen vijf jaar in het geld zwemmen, zei Jan de Zot.

— Maanen, ge moogt u op mij betrouwen, verzekerde Jan De Lichte fier. Maar nu zal ik u vertellen, wat ik morgen wil verrichten.

Allen spitsten de oren. Wat zouden ze nu horen?

— Ge weet, zo begon de kapitein, dat de baljuw van Velzike en de schout van Strijpen samen kaart spelen in een herberg dezer laatste gemeente. Welnu, ik zal morgen avond met hen meespelen.

De rovers zagen hun baas ongelovig aan.

— Ik vertel u geen dwaasheid, ging deze voort. Morgen avond zal ik met die gasten een partijtje met de kaart doen. Twee mannen kunnen me vergezellen als getuigen. En die ambtenaren kennen me goed.

— Ja, onderbrak lange Gabriël, ze hebben nog eens jacht op u gemaakt toen ge op een Zondagavond vocht.

— Juist, ze wilden me uit mijn bed lichten. Maar ik wist van hun komst af, en ik ging ze me twee makkers tegemoet. Maar of ze tijd hadden er van door te trekken!

Nu stond Jan de Poeldenier op.

— Ik geloof wel, zei hij, dat ge dat stuk durft uithalen, maar ik vind het te gewaagd. Alles kan gebeuren. En het zou toch jammer zijn, moesten we nu al weer onze hoofdman verliezen. Kapitein, door uw eerste belofte te vervullen hebt ge genoeg getoond, wat ge kunt.

— Neen, neen, wedervoer De Lichte, het tweede stuk zal ik ook verrichten. En ze zullen me niet vangen. Stijn en Ira, wilt ge mee gaan als getuigen?

De schurk koos opzettelijk de twee Bohemers, om het laatste restje van wantrouwen, dat hun wellicht nog bijgebleven was, te verwijderen.

Het tweetal beloofde rond acht uur in de bedoelde herberg te zijn.

— Dat is dan afgehandeld, hernam de kapitein. En dan gaan we voor goed aan het werk. Jongens, ze zullen van ons spreken in Vlaanderen!

— Maar zitten we hier veilig? vroeg Reepmaker.

— Veilig genoeg, verzekerde de baas. De politie dezer streek vreest me nog erger dan de boeren. Uit de stad moeten we geen gerecht verwachten. De Fransen zijn hier de baas en die bekom-

meren zich meer om de oorlog met de Oostenrijkers dan om de burgers en boeren. Eenmaal de oorlog gedaan, dan moeten we beter uitzien.

— Blijf maar hier, ge zijt goed bij mij, zei Livina.

— Waar we ook zouden gaan, gij blijft onze waardin, beloofde De Lichte. Ge bedient ons goed. Ziet, mannen, ik zou de bende op de volgende wijze willen inrichten: Wij, die hier zijn, vormen de eigenlijke maatschappij, met nog enigen, die deze avond niet konden komen, doch van wier trouw ik ten volle verzekerd ben. Verders zijn er een honderdtal leurders in de omliggende dorpen, zelfs in het land van Waas verspreid, die ons ook van dienst kunnen zijn, het zij als voortverkopers van gestolen goederen of als bespieders, waarvoor wij hen een zeker loon betalen. Langzamerhand kunnen we de besten van hen als vaste leden inlijven. We gaan een reglement opstellen, waaraan ieder zich stipt moet houden. En nu heb ik ook voor onze goede waardin een schone post. Vooreerst moet ze een tussenpersoon zijn voor de leurders, die onze goederen opkopen, want wij kunnen natuurlijk niet altijd thuis zijn. En ook zal ze de rol van priesteres vervullen. Bijvoorbeeld, zo een paar trouwen wil, moet het niet naar de pastoor gaan, want de geestelijken zijn onze vijanden. Moeder Livina zal hun huwelijk bekrachtigen. Vindt ge het goed?

De rovers kletsten in de handen ten teken van instemming.

Het gelaat der herbergierster straalde van geluk. Ze zag fier in 't ronde.

— Wie zit daar in de hoek? riep de kapitein eensklaps.

— Dat is onze graaf! zei Jan de Zot. De arme man ziet droevig, omdat ge hem vergeten hebt. Een graaf vergeten, bij mijn bult, dat is toch niet wel van u.

— En hij heeft de eed niet afgelegd, hernam de hoofdman. Waarom niet?

— Och! Ik ben geen goede rover.

— Dus ge wilt niet?

— Liever niet.

— 't Is beter ook, verzekerde de Poeldenier. De arme bloed is nog schuwer dan de hazen.

— Maar wat komt ge hier verrichten?

— Mijn vader zond mij. Ik moet hem vertellen wat er verhandeld werd, want hij is ziek en ligt te bed.

— Ah, dat is Tode! 't Is waar, hoe kon ik niet aan hem denken! Welnu, vertel hem alles. Hij heeft bij onze eerste samenkomst reeds de eed afgelegd. Mannen, nu gaan we de buit verdelen.

Een uitbundig hoera steeg op.

— Poeldenier, help mij tellen. De anderen kunnen intussen drinken.

Een half uur later ontving ieder zijn deel.

Een zekere som werd aan Livina toevertrouwd, ter bewaring voor algemene doeleinden.

Weldra was 't een afzichtelijk tafereel in de ellendige kroeg. Sommigen lagen dronken op de vloer, anderen zaten vloekende en ruwe taal brakende te spelen.

De kapitein zat naast Mie.

— En wat heeft Estier nu van mij gezegd? vroeg hij, vriendelijk het meisje onder de kin strelende.

De deerne verhaalde alles.

— Vrouw Estier, kom hier! beval De Lichte.

Bevend trad het wijf nader.

— Vertel alles, wat ge van mij weet.

— Kapitein... ik weet...

— Niet ontkennen, zeg wat ge gezien hebt.

— Niets, kapitein.

— En waarom komt ge dan zulke laster vertellen?

— Ik weet het van horen zeggen.

— Wie heeft u dat gezegd?

— Een vrouw van Strijpen.

— Noem haar.

— Ge kent haar niet.

— Noem haar, zeg ik u!

— 't Was een herbergierster.

— Zult ge me nu haast de naam zeggen? sprak de hoofdman met een vloek.

— Ik weet niet hoe ze heet.

— Ge liegt.

— Bij mijn ziel, ik weet het niet. Ze woont in «De Arend».

— En gij moet zulk een wijvenklap voortvertellen?

— Ik deed het zonder kwade bedoelingen.

— Ja, ge moet altijd babbelen. Voor deze keer vergeef ik het u, maar pas op, dat het niet meer gebeurt. Als ge u goed gedraagt, moogt ge later de eed afleggen. Keer nu naar uw plaats weer.

— Welnu, Mie, vervolgde hij tot de deerne, hoort ge nu van waar al die praat komt? 't Is niet schoon dat ge me zo wantrouwt.

— Maar laat ons dan trouwen! Waarom stelt ge altijd uit?

— Geduld, lieveke. Eerst moet de bende goed ingericht zijn. Hoe wilt ge dat ik u anders tot haar koningin verheffe? Twijfelt ge nu nog aan mijn liefde?

— Neen, Jan.

— Kus me dan.

De deerne omhelsde de schelm.

— Dan is de vrede weer getekend. Als de wijven nog eens lasteren, moet ge ze maar op hun mond slaan. Ze zullen zich dan wel wachten te trachten, ruzie tussen ons te stoken.

Livina bezag met welgevallen het minnend paar. Ze vermoedde

niet, dat de schurk in de morgen dezelfde belofte gedaan had aan een zigeunerin, die wellicht op dit oogenblik ook aan Jan dacht, aan de jonkman welke haar bekleden zou met schone gewaden, versieren met juwelen en goud, om haar dan tot meesteres der roversmaatschappij te verheffen.

Rond tien uur verlieten velen de kroeg.

De meeste rovers bezaten een hut of een klein huis waar ze met vrouw en kinderen verbleven. Anderen woonden in tenten. Enkelen brachten de nacht in een hol door of sliepen, zoals nu, hun roes uit op de vloer of een bank ener gemene kroeg.

De graaf was reeds rond half tien vertrokken.

Hij begaf zich niet recht naar huis maar trok in het bos. Wel-dra bleef hij voor een hut staan en klopte op de deur.

— Kom maar binnen, riep iemand van binnen, de deur is open.

Bij het schijnsel van een houtvuur zag de graaf een oude vrouw op een ellendig leger van bladeren en mos, waarover een grove deken lag.

— Grootmoeder, zijt ge ziek? vroeg de jongeling vriendelijk.

— Ha, Toon, ik ben blijde dat ge nog eens komt. Ja, ik ben erg ziek. Ik voel, dat ik ga sterven en 'k heb berouw over mijn slecht leven.

— Maar, grootmoeder, ge zijt niet slecht, ge zijt zo braaf. Als anderen mij vroeger sloegen, waart ge altijd zo goed voor mij.

— Ja, jongen, maar ik heb toch veel kwaad gedaan ook. En nu ik sterven moet, ben ik zo bevreesd. 'k Gevoel me zo angstig. Wilt ge me een dienst bewijzen?

— Zeker, grootmoeder, wat wilt ge, dat ik voor u doe?

— Haal voor mij de pastoor van Strijpen.

— De pastoor, grootmoeder?

— Ja, Toon, smeeek hem, dat hij me kome berechten. Zeg dat ik naar de vergiffenis der Kerk hijg, dat ik niet sterven durf.

— Ik zal niet zonder hem terug komen.

— Ja, jongen, haast u.

De jongeling verliet vlug de hut en snelde heen naar het dorp.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

DE BERECHTING.

De pastoor van Strijpen, reeds een grijsaard, lag te bed, toen plotseling een hevig geklop op de deur hem wekte.

Zo vlug hij kon stond hij op en trok enige kleren aan.

Trien, de meid, had ook 't gerucht gehoord, ze opende een raam aan de straat en riep:

— Wie daar?

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTE.

Nr 5

EERSTE JAARGANG

3 NOVEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE
en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

— *Abraham Hans* —
JAN DE LICHTTE
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

==

Kom, Fira, ik moet u nog eens spreken (Blz. 33)

— En wat moet ik dan zooal verrichten?

— Alles wat ik gebi d. Ik eisch strikte gehoorzaamheid. Maar daar ik al bemerk, dat ge niet van de slimsten zijt, zult ge niet de gevaarlijkste of moeilijkste posten krijgen. Alleen geef ik u den kost, drank, kleeren en ook geld. Slaat ge toe? en de rooverhoofdman strekte zijn hand uit.

— Top! zei Dick beslist. Ik ben nog te jong, om te sterven. En bij u zullen ze me niet zoeken!

— Wees gerust, en al zochten ze u, ze zouden u nog niet vinden. Wij zijn veel te slim om het gerecht in de armen te loopen.

— Kunt ge hem eenige dagen gebruiken? vroeg De Lichte aan Stan in het Bargoensch, oodat Dick hem niet verstaan kon.

— Ja, hij moet maar gaan leuren voor me.

— Opperbest, want ik wil hem niet bij de mannen brengen voor alles in orde is. Kom Fira, ik moet u nog eens spreken.

De jongeling en de deerne trokken weg. Dick zette zich op een ruwe bank, steunde het hoofd met de handen en gaf zich over aan allerlei gepeinzen.

* * *

De avond was gevallen. Livina, de waardin, had hare lamp ontstoken en zat te babbelen met hare dochter en eenige klanten.

— Nu zal er een goede tijd aanbreken, zei Livina. We hebben een hoofdman, die wat durft. Hij heeft het stelen van zijn ouders geleerd.

— Dat is nog geen bewijs dat hij een goede

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.		Blz.
Jan De Lichte	3	LXVI De geschaakte	282
De samenzwering	6	LXVII Een misdadig plan	283
Baru	11	LXVIII De schipbreuk	286
De bevrijding	14	LXIX De zeeschuimer	288
Weg met den kapitein	19	LXX Het bewijs van den schurk	293
Het eerste proefstuk	26	LXXI Een monster	295
De samenkomst	31	LXXII Martha en Alfred	297
De berechting	39	LXXIII De ontvluchting	301
Het tweede proefstuk	41	LXXIV Nog Martha en Alfred	303
Het bezoek bij den pastoor	44	LXXV Naar 't gerecht	307
De aanslag op de postkoets	47	LXXVI Alfred's belofte	310
Het geheim	53	LXXVII De moordpoging	312
Nieuwe plannen	57	LXXVIII Blankenberge	317
De aanval van Jan De Lichte	60	LXXIX Beschipdag	318
De verloofde	67	LXXX Kasper, de Zeebeer	321
Weer bij Livina	71	LXXXI Een kort gevecht	323
De bruid van den roover	74	LXXXII De Roeschaard	326
Arme Frans!	79	LXXXIII 't Gestoorde feest	329
Teruggevonden	85	LXXXIV De schipbreuk	331
De baanstroopers	88	LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
Het bezoek bij den baron	93	LXXXVI De doodgewaande	337
De bruiloft	101	LXXXVII Op zoek	339
De aanslag bij den maalder	107	LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
De bruid	112	LXXXIX 't Gerecht	344
Het gestoorde huwelijksplan	115	XC De Ronselaars	346
Nieuwe schelmerijen	118	XCI Gevangen	348
De uitvoering	123	XCII Jacques' list	351
Mulder Van Lierde	129	XCIII Naar Vlaanderen terug	354
Verraden	135	XCIV Naar de hut	356
Een sterfbed	140	XCV Een drama	359
Een oud bekende	143	XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
Te Nazareth	148	XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
De trouwelooze dienstknecht	154	XCVIII Een smartelijk wederzien	366
Een klein woordje geschiedenis	158	XCIX De oude Huysman	368
Verdeeldheid	164	C In de kroeg van Slina	371
Jan De Lichte in de klem	170	CI De wraak van Rolf en Jacques	374
In « Den Engel »	172	CII De vergadering te Wenduine	376
De aanslag op de herberg	176	CIII Naar 't heksenduip	379
Te Oudenaerde	183	CIV De vliegende Hollander	383
Een helsch plan	186	CV De bijeenkomst	391
Bij de Zigeuners	190	CVI De zaken	394
Twee aanslagen	193	CVII De Huysman's	397
Twee schelmen	197	CVIII Ontmaskerd	399
Op 't Wolvenhol	202	CIX Te Wenduine	402
Booze voorgevoelens	206	CX Marie en Peter	403
De kinderroof	210	CXI Vereenigd	404
Opzoekingen	213	CXII Iets over smokkelen	404
Aan het ziekbed	218	CXIII Rond Thielt	413
In « De Duif »	220	CXIV Verdwaald	414
Van Meerdal en Dick	225	CXV Ieder op zijn eigen	421
Te Brussel	231	CXVI Rond Eekloo	424
De misdaad ontmaskerd	236	CXVII Nieuws	428
De zieke	239	CXVIII Wraak en verzoening	432
De pijnbank	240	CXIX Naar de bende terug	438
De Zinnelooze	245	CXX Rond Deinze	441
Gevonden!	252	CXXI De poets	446
Verder onderzoek	252	CXXII In « Den Katuil »	450
Thuis	256	CXXIII In 't gevang	454
Schrik	261	CXXIV IJzeren Simon	457
De kinderbeul	263	CXXV Ontsnapt	458
In de val	267	CXXVI Een bezwaard geweten	462
De schaking	271	CXXVII Smartelijk wederzien	466
Het gezin van Elza	276	CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
Een onaangenaam bezoek	278	CXXIX Nog de Zigeuners	473
Een ongeluk	280	CXXX Te Mechelen	477
		CXXXI Het plan	480
		CXXXII Een zonderling	485
		CXXXIII De vergadering	489